

ОНОВА, ЗА КОЕТО СИ МЕЧТАЕХМЕ, СЕ СБЪДНА

Мария и Васил преди са живеели в беден район в близост до село, на 100 км северно от София, в България. Те споделиха какво им е дало волята и силата да променят живота си и как са изградили отношения на доверие с един човек от града, Владо.

Разказано от Васил и Мария Докови – Джурово (България)

“Всичко тръгна от внучка ни Дида. Тя беше болна и трябваше да отиде в детска болница заради астмата си. За да си я доведем у дома, бяхме помолени да ѝ осигурим място с добри условия, на което да я посрещнем. С пет момичета, едно момче и техните семейства, бараката, в която живеехме по онова време, беше твърде тясна за всички ни. Търсехме различни варианти, но е трудно, когато нямаш пари. Дани, която работи

за фондация, подпомагаща болни деца, ни съдейства да намерим малка каравана, която можеше да бъде добавена към нашето място. От не ни много време – почти една година – да монтираме караваната, така че Дида да може да се завърне. Миналата година, благодарение на Дани, ние се запознахме с Владо. Дани ни увери, че Владо няма да ни измами. Тя ни каза, че можем да му се доверим и ние направихме точно това.

Ние имахме смелостта да направим всичко това заради Дида. За нея построихме и баня. Всеки член на семейството ни допринесе за това.

Въпреки всичко, искахме да се измъкнем от бедняшкия квартал, в който живеехме. Беше мизерен. Владо ни помогна. Той ни даде прасета и пилета. Отглеждането им беше трудно, но след известно време вече имахме малки прасенца. Продадохме някои от тях. Продадохме и пилетата. Все още имаме две прасета, и синът ни има толкова. Сега синът ни иска да си има собствена малка ферма, за да може да постигне повече от нас!

Сега притежаваме нещо и по този начин стигнахме дотук. Благодарение на новите си доходи, за нас стана възможно да се преместим в тази къща в центъра на селото. Много се гордеем с това. Благодарим на Бога за всичко.”

Тогавя Владо сподели своята гледна точка: “От не ни време да изградим доверието помежду си. В началото семейството ме наричаше «българинът», никога «Владо», заради липсата на доверие между ромите и българи. За мен беше важно да идвам да ги виждам и да съм с тях, когато имаха нужда от мен. Всички трябва да сме така – и от двете страни. Те направиха много повече от това, което бих могъл да очаквам. Имаха волята да направят много. Просто имаха нужда да повярват, че е възможно и че те са способни да го направят.

Веднъж им донесох дрехи и бях много впечатлен от това, че те решиха да ги дадат на по-бедни от тях хора.”

Мария обясни: “Другото семейство си няма нищо. Ние искаме и те да се почувстват щастливи като нас. Сега ние се чувстваме по-свободни от всякога. Онова, за което си мечтаехме, се сбъдна”.